

<BACK-UP>

<BACK-UP>

Brug in de tijd

Deel 2

<

Holtes & Sietsma

Voor iedereen die ons liefheeft, zonder jullie zou het leven saai zijn!

© Albertus P. Holtes & Wopkje Sietsma

Omslagontwerp: Mei Visuals
Foto op omslag: Greet Meesters

BACK-UP trilogie

Deel 1 'Zo wijd de wereld strekt'

1^e druk 2018

Deel 2 'Brug in de tijd'

1^e druk 2020

Deel 3 'Perspectief'

1^e druk 2022

Boekversie BUP2.NL.E.H&S.2020.03

Uitgever **gratis** e-book: Holtes & Sietsma

Internationale verspreiding via KOBO

Uitgever paperback: Holtes & Sietsma

Zelfstandige uitgever

Alle rechten voorbehouden

ISBN e-book 9789083071909

ISBN Paperback 9798626564976

Voor alle informatie en contact over dit boek, zie:

<https://www.everywhereconnected.com/>

Om te weten voor je gaat lezen!

Dit verhaal zou op ware feiten gebaseerd kunnen zijn, doch elke overeenkomst met echte gebeurtenissen, bestaande plaatsen en personen, levend of overleden, berust op toeval.

Voor de rest laten we het over aan de fantasie van de lezer.

In de boekserie zijn in afbeeldingen met een QR-code hyperlinks verwerkt die verwijzen naar webpagina's van de auteurs.

Het niet kunnen linken heeft echter geen gevolg voor de inhoud van het verhaal. Het is puur bedoeld als additionele informatie.

Een boek schrijven, opmaken en uitgeven is mensenwerk. Wij zouden het op prijs stellen om geïnformeerd te worden als er iets niet klopt.

Je kunt ons bereiken via onze website.

Bij voorbaat onze hartelijke dank!

Voorwoord

Hallo ... en welkom terug voor het vervolg van het verhaal!
Je zult ondertussen wel weten wie wij zijn. Toch noch niet ...

Wij zijn Bert Holtes en Wop Sietsma, twee Nederlandse auteurs die de boekserie 'BACK-UP' hebben geschreven.
Dit boek is het **tweede deel** van de trilogie.

Ook dit verhaal is een mix van genres, personages en verhaallijnen en verpakt als **fictieve thriller** met wat extra's.

Net zoals het eerste deel hebben wij dit deel ook geheel in eigen beheer ontwikkeld.

Voor alle zekerheid willen we je attenderen op de mogelijkheid dat je de e-books van deel 1 en deel 2 via Kobo en via onze website **gratis** kunt downloaden, lezen én zelfs mag weggeven aan iedereen die je kent.

Wil je de paperback van het boek lezen, dan kun je op onze website alle informatie vinden waar je het kunt kopen.

We hopen dat het vervolg van het verhaal je ook aanspreekt en je ervan zult genieten.

Veel leesplezier!

Met hartelijke groeten,
Bert & Wop

Hoe een ontmoeting alles in gang zette ...

Dit verhaal is het vervolg op het eerste boek van de fictieve thriller serie 'BACK-UP' en gaat verder alsof er geen onderbreking geweest is.

In het Vredespaleis te Den Haag zal de ontmoeting tussen Hakon Torstein Eriksson en Nakawe een onverwachte wending in de geschiedenisboeken tot gevolg hebben.

Terwijl de bevolking van de blauwe planeet nog onwetend is van de komende veranderingen, tuimelt Hakon met Nakawe in zijn armen de trap van het Vredespaleis af, **waarna ...**

Proloog

Op enkele lichtjaren van de zon bewogen flonkerende lichtpuntjes zich snel naar elkaar toe.

Na eeuwen van inertie hadden de wachters een signaal ontvangen. Weliswaar zwak, maar onmiskenbaar!

Toen ze elkaar vonden, smolten ze samen tot één en bundelden de ontvangen energie voor transport.

Even straalden ze zo fel als de ster van Bethlehem, tot ze zich van elkaar losmaakten en helder flitsend hun eerdere positie opzochten in afwachting van ...

Het begin van het vervolg ...

Zijn missie had hij succesvol volbracht.

Niet wetende dat er een volgende onderweg was.

Een missie die zijn en vele levens zou veranderen.

Maar daarvoor moest hij eerst weer de strijd aangaan.

Nog niets wetende keek hij totaal verbijsterd omhoog.

Hij wist nu wát voor een schip zijn vader bedoelde.

Hij had alles verwacht ... maar dit niet!

Twee globale minuten

< 01.01

Nadat de bejaarde non even kort had aangeklopt, liep ze kordaat de kamer in, zette het dienblad neer en opende geroutineerd de luiken. Ze bleef een kort moment staan om te genieten van het zoete aroma van bloeiende bloemen en kruiden dat naar binnen stroomde.

In gedachten dankte ze God voor deze prachtige morgen, terwijl ze haar ogen over haar klooster, de tuinen en de bebossing daarachter liet dwalen.

Zoals altijd was er, behalve de aanwezige geluiden uit de natuur rondom, niets dat de serene rust verstoorde.

Sinds de bouw in 1591, tijdens de Spaanse overheersing van Mexico, werd al het werk in en rond het klooster van de Monialen

Dominicanessen met de hand uitgevoerd.

In zichzelf prevelde ze de woorden van een voormalige paus, die in haar geheugen gegrift stonden.

Dankbaar dat ook zij mocht dienen, sloeg ze devoot een kruis, liep terug de kamer in en pakte zorgzaam het dienblad op om zich te wijden aan de extra taak.

Een taak die door omstandigheden voor de buitenwereld in vergetelheid was geraakt, maar die buiten de gewone werkzaamheden om al sinds mensenheugenis werd uitgevoerd.

De zorg voor 'de Vrouwe'.

Een dagelijks ritueel dat door speciaal aangewezen en opgeleide zusters liefdevol werd uitgevoerd.

Terwijl ze naar de Vrouwe toeliep, bleef ze plotseling stokstijf staan. Ze kon het bijna niet geloven.

Het duurde echter niet lang voor ze weer in beweging kwam, want door haar opleiding wist ze direct hoe te handelen wanneer het moment zich zou aandienen.

Kalm zette ze het dienblad weer neer, repte zich naar het open venster en gaf een harde ruk aan het touw dat ernaast hing. Voor het eerst in de lange geschiedenis van het klooster begon een bijzondere klok te beieren.

Zo luid en duidelijk als ze maar kon, riep ze: "De Vrouwe heeft gesproken, de Vrouwe heeft gesproken!"

< 01.02

Op datzelfde moment in Noorwegen sloeg in Kongsberg, in de ouderwets gezellige boerenkeuken van de familie Eriksson, de staande klok met dikke, bronzen slagen het derde middaguur.

Marit, die in haar schommelstoel naast de haard rustig het tafelzilver zat te poetsen, keek even op.

Haar handen vielen stil toen ze door de tussendeur Torstein in de keuken bezig zag. Alsof hij meedeed aan een schoonmaakwedstrijd stond haar man fanatiek de lange eettafel te poetsen.

Het robuuste meubel was door de jaren heen enigszins verweerd geraakt, maar het zonlicht dat door de openstaande terrasdeuren viel, toverde nog steeds de mooie, diepe glans tevoorschijn.

Glimlachend keek ze toe hoe Torstein, gewapend met spuitbus en poetslap, met zwierige bewegingen de tafel te lijf ging. Ze begreep het wel. Hij was, net als zichzelf trouwens, opgewonden voor morgen. Want dan zou hun kleinzoon hier met zijn vriendengroep aankomen. Ze zouden weliswaar laat arriveren, maar daar stond tegenover dat ze allemaal een paar dagen zouden blijven. Net als Torstein, kon ze haast niet wachten tot het zover was.

Ze herinnerde zich Hakons vorige bezoek nog als de dag van gisteren. Torstein en zij waren allebei verrukt geweest van Hakons opmerkelijke groep vrienden.

Een hele merkwaardige verzameling van persoonlijkheden, die het onderling geweldig goed met elkaar konden vinden.

Eén hechte familie.

Vanaf het eerste moment hadden deze bijzondere mensen hun het gevoel gegeven er al jaren bij te horen.

Het was overduidelijk dat ze allemaal gek met Hakon waren en hij met hen. Daarom kon ze niet begrijpen dat hun kleinzoon nog steeds geen vaste vriendin had. Ook in die vriendengroep bevonden zich een aantal zeer aantrekkelijke dames.

Terwijl ze bezorgd in de verte staarde, bedacht ze zich dat het nu toch wel eens tijd werd dat Hakon een vrouw koos. Zij en Torstein hadden niet het eeuwige leven en ze zou o zo graag nog eens een nieuwe Eriksson in haar armen willen houden.

Maar misschien waren de wonderen de wereld nog niet uit, dacht ze hoopvol. Je wist het maar nooit ...

Vandaag de dag ging het er heel anders aan toe dan vroeger, toen ze zelf jong was. Wat ging de tijd toch snel.

“Inderdaad, sufferd”, berispte ze zichzelf. Wilde ze alles klaar hebben voor morgen, dan mocht ze weleens een beetje opschieten.

Ze poetste verder en bedacht zich hoe fijn het was dat Torstein eindelijk zo ver was om Hakon deelgenoot te maken van de last die ze samen al jaren met zich meedroegen.

Het werd echt tijd dat ze met hem rond de tafel gingen zitten. Zeker na de laatste ervaring van Torstein en die verschrikkelijke ontwikkelingen van de laatste dagen was dat beslist noodzakelijk geworden. En nu zij en Torstein ongeveer wisten welke mogelijkheden Hakon ter beschikking stonden via zijn Schotse vriend, die Lord, was de last heel wat draaglijker geworden.

De angst dat Hakon net als zijn vader vermist zou raken, was ook een stuk verminderd. Zijn vrienden zouden hem niet in de steek laten. Dat was wel zeker, had Torstein haar voorgehouden.

Onbewust knikte ze instemmend. Echter, de goed bedoelde, sussende argumenten van haar echtgenoot, met zijn eeuwige optimisme, konden haar bezorgdheid niet helemaal doen verdwijnen.

Opnieuw keek ze de keuken in en moest ze lachen om zijn halfgare capriolen. Na het een tijdje hoofdschuddend te hebben aangezien, vond ze het welletjes.

Die ouwe gek probeerde te tapdansen onder het poetsen. En dat met zijn brakke rug! Ze wilde hem net...

Midden in een dansbeweging bleef hij stokstijf stilstaan. Met wijd open ogen stond hij naar zijn rechterhand te staren, terwijl hij deze met links stevig masseerde.

Geschrokken stond ze op, liep snel naar hem toe en legde voorzichtig een hand op zijn schouder. Het zou toch niet weer ...

< 01.03

Een paar minuten daarvoor stond Missy Mobile, zoals haar bijnaam luidde, zoals gewoonlijk ook nu weer vooraan in de kleinste piramide van Egypte, om maar niets te missen van de show die opgevoerd zou worden.

Hiermee wilde ze een mooi slot geven aan het verslag van haar piramide-reis.

Als doorgewinterd cruise-reiziger had ze al vele excursies gemaakt. Van begin af aan had ze haar belevenissen via haar smartphone met de wereld gedeeld, zodat haar vriendinnen thuis in Hollywood haar avontuurlijk leven op hun beeldschermen vrijwel live konden meemaken.

Deze show zou hen beslist bevallen. Zoiets als dit gaf tenminste een beetje kleur aan hun alledaagse bezigheden. Daarnaast had ze duizenden volgers die ze enkel van naam kende, maar waarvan ze wist dat ze ook nu weer razend enthousiast zouden zijn.

De scène waarin ze net deed alsof ze zelf de nieuwe hiërogliefen ontdekt had, was in elk geval al uitermate goed gelukt.

Ze zag er in haar safari-outfit patent uit en dat alleen was de \$300,- die ze had moeten ophoesten al waard, vond ze.

Hoe dan ook, ze deed het met liefde, want ook al hield ze ervan om in het middelpunt van de belangstelling te staan, ze was zeer sociaal bewust. Niet iedereen kon zich zulke reizen veroorloven en ze vond het haar plicht om ook de minder bedeelden van haar ervaringen te laten genieten.

Zeker nu, want deze ontdekking was absoluut iets bijzonders. De gebeurtenissen hier zouden met zekerheid minstens een hele pagina in de geschiedenisboeken krijgen en zoiets maakte men echt niet elke dag mee. Het sprak vanzelf dat ze de \$1000,- die het kostte om te mogen filmen, zonder nadenken had betaald.

Voor haar was dat tenslotte geen erg grote uitgave, want sinds de dood van haar man had ze geld zat.

Na het eten van de door haarzelf gebakken taart had hij vroegtijdig het heden voor het hiernamaals ingeruild. Nee, niet door vergiftiging. De arme man had zich domweg verslikt in het iets te droge gebak.

Na amper drie jaren huwelijk stond ze er ineens helemaal alleen voor. Goddank had hij haar niet berooid achtergelaten.

Integendeel zelfs. Dankzij hem had ze sindsdien alle wereldzeeën kunnen bevaren met zowat alle bekende cruisemaatschappijen. Maar van alle reizen tot nu toe stond deze met stip bovenaan!

Vol verwachting bekeek ze het display en zorgde ervoor dat de man die zo prachtig als farao verkleed was volledig in beeld kwam.

Geroutineerd volgde ze hem, terwijl hij op een tafel klom om alles over zijn ontdekking te gaan vertellen.

Deze opname zou absoluut een mooie afsluiting van haar reportage worden en wederom zou haar buitengewoon interessante verslag zijn weg vinden naar de hongerige social media-verslaafden. Ze had haar smartphone zodanig ingesteld dat ze alleen maar hoefde te filmen. Wanneer ze de piramide verliet en zodra er verbinding met het internet gemaakt was, werd haar opname meteen via internet gedeeld. Makkelijker ging gewoonweg niet.

< 01.04

In hetzelfde tijdbestek dat Missy Mobile in Egypte haar opnamen maakte, bevond zich midden in de Mexicaanse jungle een oude dame met schitterend lang, grijs haar. Gezeten op de onderste trede van een oude piramide was ze drukdoende om de wond op de arm van haar pleegkind te verzorgen.

Kiniawe, onhandig als altijd, had zich voor de zoveelste keer weer eens bezeerd. Ondanks het feit dat ze al twintig jaar met pensioen was, zou ze de wond blindelings kunnen hechten. Bedreven door haar lange ervaring als chirurg, bewogen haar handen zich als vanzelf.

In het licht van Nakawes boodschap dat ze naar huis zou komen om met haar Omie de ontdekking in Egypte te bespreken, dwaalden haar gedachten af naar de manuscripten die ze gisteren bestudeerd had. Niet uit de recente eeuwen over de ontdekkingsreizigers, de Spanjaarden en andere fortuinjagers die hun eerdere rijke, trotse en intelligente beschaving bijna de das hadden omgedaan.

Nee, de oeroude geschriften van daarvoor, die vertelden van hun unieke flora en fauna en rijke Mayasteden.

In de eeuwen daarvoor hadden de Maya's een bijzonder hoogontwikkelde cultuur opgebouwd, in een tijd dat aan de andere kant van de oceaan niemand nog een idee had van hun bestaan. Wat was er veel verloren gegaan, dacht ze bedroefd.

En alles vanwege de expansiedrift en regelrechte hebberigheid van naar macht beluste mensen en volkeren.

Intussen vulde ze handig een injectienaald om Kiniawes arm plaatselijk te verdoven.

Haar pleegkind zat ongewoon onrustig heen en weer te draaien en veel strenger dan ze eigenlijk wilde, sommeerde ze Kiniawe stil te zitten.

“Ik weet dat jullie elkaar, sinds je als kleuter bij ons in huis kwam, als zusjes beschouwen en dat je Nakawe veel te lang gemist hebt.”

Ze zuchtte even. “Het is je eigen schuld, meisje. Moet je maar eens wat voorzichtiger worden en je been niet breken. Dan had je Nakawe op haar expeditie kunnen vergezellen.”

Ze pakte Kiniawes arm stevig vast, bracht de naald naar de wond en verstijfde.

< 01.05

Op precies hetzelfde moment dat in Mexico een non de kloosterkamer van de Vrouwe binnenkwam, zat prof. dr. Oskar Mirnat, hoogleraar in de astronomie, in Florida bij te komen van een pittige woordenwisseling met zijn puberende dochter.

In de hypermodern ingerichte bovenverdieping van zijn stijlvolle landhuis zat hij knarsetandend voor zijn privé-telescoop.

Hoe kreeg een 15-jarige het in 's hemelsnaam in haar hoofd om vrijwel naakt naar school te gaan, dacht hij boos.

Ze was de oudste van zijn vier dochters en diende het goede voorbeeld te geven, verdikkeme.

Het kwartet was zijn meest dierbare bezit en hij moest er niet aan denken dat er misbruik van ze gemaakt zou worden. En mooie, jonge meisjes, zoals zijn oudste, die dan zo gekleed over straat gingen ... Nee, dat was vragen om problemen.

Hij zuchtte diep. Wat moest hij toch met haar aan?

De laatste tijd was ze zo verschrikkelijk recalcitrant dat hij haar het liefst achter het behang wilde plakken.

En haar daar lekker laten zitten tot ze 26 was, of zo. Dat zou een hoop rust geven, dacht hij grinnikend.

Hij schoof de huiselijke problemen van zich af en controleerde geroutineerd of de koepel openstond.

Geconcentreerd bekeek hij een aantal vaste ijkpunten en hij wilde juist aan de volgende beginnen toen hem iets opviel.

Verbaasd zag hij ineens meerdere sterren flikkeren, naar elkaar toeschieten en op één punt samenkomen om vervolgens fel op te lichten.

Echter, voor hij kon reageren, was het wonderbaarlijke schouwspel al voorbij en zag het sterrenstelsel er als vanouds uit.

< 01.06

Terwijl Missy Mobile zich een weg naar voren zocht, stond Ravic, toezichthouder van de Egyptische Hoge Raad voor Oudheden, te genieten. In de piramide was het een drukte van jewelste en hij keek met voldoening naar zijn zakenpartner. Het was werkelijk magnifiek hoe deze die patserige toeristen vakkundig de dollars uit hun dik gevulde portemonnees wist te kloppen.

Na zo'n bijzondere ontdekking was het uiteraard vanzelfsprekend dat men alleen tegen een flinke vergoeding foto's mocht nemen. Al een volle week was het hen gelukt om drommen nieuwsgierige toeristen te lokken en elke dag werd er grof geld aan die verwende rijke stinkerds verdiend. De luitjes kregen een tropenhelm op, mochten een kaki shirt aantrekken en met een kwast en troffeltje in de hand konden ze zich dan voordoen als echte ontdekkingsreizigers die de hiërogliefen zogenaamd hoogstpersoonlijk ontdekt hadden.

En voor die scène moest natuurlijk flink extra betaald worden. Van elke verdiende dollar vloeiende ruim de helft in zijn beurs.

Hij wreef zich vergenoegd in zijn handen.

Met een beetje geluk bleven de toeristen nog een tijdje toestromen, zodat hij veel sneller dan hij ooit had kunnen denken zijn droomwens in vervulling kon laten gaan.

Hij krabde onopvallend aan zijn pols. De authentieke kleding van een farao, die hij via via had weten te lenen, was prachtig, maar zwaar en jeukte verschrikkelijk.

Terwijl hij het schuren en kriebelen zo goed als mogelijk verdroeg, schreed hij voorzichtig naar de tafel. Hij leunde ertegenaan en bereidde zich mentaal voor om verslag te doen van zijn wonderbaarlijke ontdekking.

De groep had zich ondertussen verzameld en keek verwachtingsvol naar hem op toen hij statig op de tafel stapte. Hij richtte zich fier op en liet zijn ogen over de kleurrijke, starende menigte gaan. Niet voor het eerst voelde hij zich machtig als een echte farao bij het neerkijken op de massa onder hem.

Hij mocht dan niet werkelijk heerser over Egypte zijn, dacht hij geamuseerd, maar macht had hij wel degelijk.

Macht over hun beurs.

En die zou hij proberen nog wat meer te plunderen.

Hij glimlachte even naar de vrouw die vlak voor hem stond. Ook zo een waar de welstand van afstraalde, dacht hij arrogant. Het geblondeerde mens was druk in de weer met een knalroze, met glittertjes versierde smartphone. Snel gleed zijn blik over haar kleding. Gerustgesteld zag hij de button op haar blouse zitten, het teken dat ze netjes betaald had. Zijn ogen vonden meer buttons. Ook vandaag zou hij met een dikke envelop naar huis teruggaan. Terwijl hij het verdiende bedrag schatte, gebaarde hij de naar hem opkijkende menigte om stilte. Her en der werd nog wat gekucht. Hij was er klaar voor. Met een heldere stem, die enigszins door de vorm van de piramide werd weerkaatst, vroeg hij de menigte om doodstil te zijn. Niemand wilde natuurlijk iets missen van zijn opzienbarende avonturen die tot de ontdekking van de nieuwe hiërogliefen had geleid. Hij zoog zijn longen vol.

< 01.07

In Schotland zaten de Lord en Marilyn al een halfuurtje ontspannen naar het GRID te kijken, naar de livebeelden die Saundra hen toezond. Vroeg in de ochtend was de gloednieuwe Markland weersatelliet succesvol gelanceerd en na de lunch had Saundra hen ingelicht dat de extra meegezonden module op de juiste locatie was aangekomen. Terwijl er een waterig zonnetje door de hoge ramen naar binnen gluurde, had Marilyn hem proberen uit te leggen hoe ze deze nieuwe module met behulp van haar 3dSCreator ontwikkeld had. Van het gedeelte dat ze hem enthousiast had verteld, had hij, met moeite, hooguit de helft begrepen. De nieuwe functies voor Saundra's hoofd routines, onder andere SPY, SCOUT, SCOPE, COMMS, FACE en CRYPTO, waren het belangrijkste. Hoe een en ander precies tot stand gekomen was, zou hij nooit begrijpen. Wat er werkelijk toe deed, was het resultaat. Door deze upgrade zou Saundra nog veel sneller en efficiënter kunnen functioneren. Het schema dat Marilyn hem op haar laptop had laten zien, was een ander verhaal. Dat had hij vlot herkend.

Het gaf de routes aan van de module zelf en de routes van de submodules die elk apart 'hun' satelliet zouden opzoeken.

Met hulp van Saundra waren de routes zodanig gekozen dat de module zelf en de onderdelen ervan op geen enkel moment vanaf de aarde gezien konden worden. Gelukkig maar, dacht hij, want anders zou hij het nodige uit te leggen hebben en, nog erger, zou GAIAS ophouden te bestaan.

Hij keek inmiddels belangstellend naar de landingen van de modules en zag dat deze nagenoeg gelijktijdig de juiste positie opzochten. Perfect. Elk moment nu zouden ze hun plaats hebben gevonden en kon er getest worden.

Niet veel later was het dan ook zover. "So far, so good", hoorde hij Marilyn zeggen. "Ik heb er alle vertrouwen in", antwoordde hij opgewekt. "En ik..."

Saundra's stem onderbrak hem met de melding dat ze met alle modules contact had en dat ze de testprocedure had gestart. De resultaten ervan verschenen in rap tempo op het GRID.

Haarscherpe beelden van de aarde schoten voorbij. Perplex keken de Lord en Marilyn elkaar aan toen de stem van Saundra ineens afbrak en het totale GRID in één keer uitviel.

< 01.08

Terwijl in Schotland kortstondig een globale opname van het Mexicaanse Yucatán op een van de beeldschermen verscheen, was deze op dit moment niet gedetailleerd genoeg om onder het dichte groene bladerdak van het ongerepte oerwoud een eeuwenoude, op het oog behoorlijk verwaarloosde, haciënda te kunnen zien.

In een van de vele kamers, omringd door artefacten uit de Inca- en Mayatijd, stapels boeken, manuscripten en papieren, zat een donkerharige man diep voorovergebogen in zichzelf te mompelen. Ondanks de leesbril hield hij een vergrootglas in de hand en probeerde met behulp daarvan de minuscule inscriptie op een offermes te ontcijferen, waarbij hij zijn bevindingen in een klein maar zeer regelmatig handschrift op het schrijfblok naast zich noteerde. Voor de volle honderd procent geconcentreerd, schoot hij onbeheerst rechtop toen op zijn bureau een antieke morsetelegraaf plotseling voor het eerst begon te ratelen.

De kapotgevallen loep en de streep die hij van schrik dwars door zijn notities had getrokken, negeerde hij volkomen.

Al zijn aandacht was op het oude apparaat gericht. De inhoud van het bericht kende hij nog niet, maar hij wist dat zijn kluizenaarsbestaan voorbij was en dat hij eindelijk beginnen kon.

Zodra het apparaat het strookje papier had uitgespuugd, griste hij het opgewonden weg.

Gretig verslonden zijn ogen de tekst. "Het spel kan beginnen", mompelde hij binnensmonds.

Hij haalde zich het stappenplan voor de geest en doorliep het voor zichzelf van begin tot eind.

Hij mocht geen enkele stap naar de overwinning overslaan. Even later pakte hij de seinsleutel en begon beheerst een bericht in morsecode aan zijn Uitverkorenen te tikken.

< 01.09

Niet veel later was er in Italië, niet ver van het Vaticaan, niemand getuige van iets bijzonders dat plaatsvond in een van de weinige nog overeind staande tempels uit de Romeinse tijd, het Pantheon.

In de onderste gewelven ervan werd de al eeuwen durende rust plotseling verstoord.

In een lang vergeten ruimte, waar stofwebben als sombere guirlandes de crucifix aan de kale wand, het grijs stenen Mariabeeld ernaast en het eenvoudige lampetstel in de hoek versierden, stond een stoffige tafel. Op de rechterhoek ervan, dik onder stof en webben, stond een antieke telefoon. Terwijl het buiten op het plein krioelde van de toeristen, begon het apparaat voor het eerst sinds de aansluiting in 1888 indringend te rinkelen.

< 01.10

Volledig gefocust op het display van haar smartphone en de gekostumeerde man die trots op de tafel stond om zijn toespraak te beginnen, registreerde Missy's brein in eerste instantie niet wat haar ogen waarnamen.

Volledig onverwacht schoot er een geweldige energiestoot door 's mans lichaam en in een fractie van een seconde werden zijn hersens gekookt.

De stomende brij zocht een uitgang door zijn neus en oren en vanwege de opgebouwde druk schoten zijn ogen de oogkassen uit en kwakten als rijpe tomaten op de grond, vlak voor de voeten van het totaal verbijsterde publiek. Als een lappenpop zakte hij in elkaar en tuimelde zijn ogen achterna.

Net als de mensen om haar heen, stond Missy met opengevallen mond en opengesperde ogen naar de tragedie te staren en was er zich in het geheel niet van bewust dat haar lichaam automatisch handelde.

Als een robot bleef ze haar smartphone bedienen om de tragedie tot in detail op te nemen. Doodkalm zoomde het beeld in op het rokende hoofd van de gevallen man.

Een allerakeligste geur bereikte haar neus en op dat moment drong het tot haar door wat er gebeurd was. Alsof er een schakelaar werd omgedraaid, namen alle instincten tot zelfbehoud het over en veranderde Missy Mobile van een geroutineerde hobby-blogger in een doorgedraaide achterbuurtvrouw. Schreeuwend zette ze het op een lopen, met maar één allesoverheersende wens: zo snel mogelijk deze doodskist verlaten.

In de kleine ruimte van de piramide weerkaatsten haar kreten alle kanten op en haalden iedereen uit hun lethargie.

De massa kwam op slag in beweging en in paniek zocht iedereen zo snel mogelijk de uitgang.

Gillend, duwend en stompnd, vocht Missy zich een weg door de wilde mensenmassa en lukte het haar de trap omhoog te bereiken. In een chaotische kluwen van lichamen wist ze als een van de eersten de uitgang te bereiken.

Ze trok zich niets aan van haar gescheurde rok, besmeurde blouse en verloren rechterpomp, en stak hijgend een gemanicuurde hand omhoog, met daarin de knalroze, in het daglicht glinsterende smartphone.

Binnen twee seconden had het apparaatje verbinding met internet gemaakt en werd Missy's opname via de satellieten van Markland links en rechts in het World Wide Web opgenomen.

Binnen de kortste keren stond de video in alle bekende social media-applicaties.

Het duurde dan ook niet lang voordat Missy Mobile miljoenen volgers erbij kreeg, die gretig de sensationele *'Vloek van de Farao'* bekeken.

< 01.11

Bedachtzaam bleef professor Mirnat het heelal enige tijd minutieus bestuderen. Verbijsterd leunde hij achterover, wreef in zijn ogen en keek nogmaals door de telescoop. Er was in het geheel niets veranderd. Die verschuivende sterren kon hij zich toch niet verbeeld hebben, vroeg hij zich weifelend af. Had hij zich zo druk gemaakt om zijn dochter dat de stress hem parten gespeeld had? Een soort oogmigraine, misschien? Dat leek hem nog het meest waarschijnlijk. Dat wat hij meende gezien te hebben, kon met geen mogelijkheid een natuurlijk fenomeen zijn. Hij moest straks de back-up maar eens goed nalopen.

Hij trok zijn hoofd van de kijker weg en draaide zich om. Tot zijn schrik zag hij het lampje van de back-up rood flikkeren. Terwijl hij naar het valse rood knipperende lampje keek, realiseerde hij zich dat hij er niet aan gedacht had om het systeem aan te zetten. Dat er geen kopie gemaakt was. Verdorie. Ook dat nog.

Kwaad op zichzelf activeerde hij het back-up systeem, wachtte tot het lampje geruststellend groen knipperde en herhaalde zijn eerdere werk. Op de achtergrond echter, bleef hetgeen hij gemeend had gezien te hebben, voortdurend aan hem knagen. Misschien had hij toch iets bijzonders waargenomen. Er zat niets anders op. Hij moest het controleren. Eerder had hij geen rust.

Hij zocht zijn computer op en opende de encyclopedie van het heelal.

< 01.12

Schuldbewust dat ze haar Omie alweer had moeten lastigvallen, keek Kiniawe vol vertrouwen naar de naald die Omie in haar arm stak. Tot haar verbijstering schoot deze ineens diep door en raakte pijnlijk het bot. Tranen schoten in haar ogen. "Auw! Omie!"

Door een waas van tranen keek ze op en zag Omie verstart als in trance zitten prevelen, intussen met links over het donkere teken op haar rechterhand wrijvend.

Kiniawe hield haar zere arm vast en kwam half overeind om haar Omie wakker te schudden, maar ineens werd ze erg duizelig en viel ze bijna van de stenen trede.

De wereld om haar heen verloor elke kleur en in totale grijsheid voelde ze haar stoel steeds heftiger bewegen.

Ze had dit in de bioscoop nog niet eerder meegemaakt. Tenminste, ze dacht dat ze in de bioscoop zat, want allerlei losse stukjes film schoten voor haar ogen langs. Vele herkende ze, maar ook vele niet. Een glimlachende Nakawe zag ze steeds weer voorbijkomen en een lange man met blauwe ogen, wiens blonde haar tegen zijn gezicht wapperde en die iets tegen haar probeerde te zeggen.

De beelden volgden elkaar steeds sneller op, alsof ze in een achtbaan zat waarvan het karretje met een griezelige vaart naar beneden dook. Rare helmen, Nakawe, zwaarden, schepen, die blonde man die Nakawe in een omhelzing hield, een marmeren tafel, piramiden, een sterrenhemel, Nakawe die iets onverstaanbaars riep. Ze kon het niet meer bijhouden. De beelden vlogen in een gekmakend tempo voorbij en het schudden werd steeds heviger. Ze hoorde haar eigen naam roepen, zag diezelfde blonde man op de boeg van een zeilschip staan, hoorde opnieuw haar naam en...

Ineens werd ze zich ervan bewust dat ze op de grond lag en recht in de bezorgde ogen van Omie keek, die haar bij de schouders vasthield.

“Kiniawe, Kiniáwe!”

“Wattuhh ... wat is er gebeurd?” Verward probeerde ze overeind te komen, wat niet lukte, omdat Omie haar allemachtig vast tegen de grond gepind hield. “Blijf liggen, kind. Nog niet opstaan nu, anders heb je strakjes een enorme hoofdpijn, ben ik bang.”

“Wah ... eh ... wat is er dan gebeurd? Ik snap het niet”, stamelde ze. “Zo bent u met mijn arm bezig, en zo prikt u mij gemeen en zie ik u in een soort trance zitten. Daarna niets meer.”

Ze fronste. “Nee, dat is niet helemaal waar.” De frons werd dieper. “Ik had een droom. Tenminste, het leek een droom, maar voelde verschrikkelijk echt. Ik zag allerlei rare beelden. Veel met Nakawe, een blonde man, en dan ... Ik weet het niet zeker. Ik zag volgens mij Spanjaarden die ons overvielen en, en...”

“Rustig. Rustig nou maar, Kiniawe. Je hebt iets meegemaakt dat de nodige uitleg vergt. Ik beloof je dat je die van mij krijgt, maar ik moet eerst met Nakawe praten. Er heeft iets belangrijks plaatsgevonden.”

Haar Omie keek peinzend van haar weg.

“Wat dan? Hoe? Nakawe! Is er iets met haar gebeurd?” Paniekerig schoot haar stem een hele octaaf uit. Omie keek haar geruststellend aan.

“Nee, Nakawe mankeert niets, maar ik moet eerst met haar praten. Eén ding is zeker: ze heeft contact gehad.”

Kiniawe begreep geen snars van wat Omie allemaal zei. “Contact? Hoe bedoelt u? Waarmee dan? Nakawe is nog niet eens thuis.

Hoe kunt u dat dan weten?” Haar Omie glimlachte. “Lieverd, heb je je nooit afgevraagd hoe het komt dat jij een bruin en een blauw oog hebt?” De vraag overviel haar. Wat had dat er nu weer mee te maken? “Eh, nee. Eigenlijk niet, nee. Hoezo? Weet u dat dan?”

Haar Omie knikte bedachtzaam. “Ik vermoed het, maar kan er pas zeker van zijn als ik weet met wie Nakawe contact gemaakt heeft.”

Haar Omie zweeg even en kreeg een merkwaardige blik in haar ogen.

“Luister, Kiniawe. Je zei dat je tussen allerlei beelden Nakawe herkende?” “Ja, Omie. In het begin zag ik steeds dezelfde blonde man voorbijkomen. Eerst een paar keer met lang, blond haar. Toen op een boot en op het laatst, toen had hij ineens kort haar en stond Nakawe tegenover hem. Echt, Omie, het was werkelijk heel gek. Ik had echt het gevoel alsof ik door Nakawes ogen naar die man keek en tegelijkertijd keek ik door zijn ogen naar Nakawe. We stonden op een trap, nee, we rolden van een trap af en ik kreeg een kriebelend gevoel in mijn hoofd en rechterhand. Precies hier.”

Ze liet Omie haar hand zien, waarop een grillig gevormd litteken donker tegen haar lichtbruine huid afstak. “Raar, hè, Omie?”

Net als die gekke vraag van net, verraste Omies antwoord haar opnieuw. “O, Kiniawe. Wat maak je me blij. Het lijkt er sterk op dat de verhalen waar zijn. We hebben ineens te maken met het grootste geheim van de mensheid en wat ik van jou gedacht heb, zou best weleens kunnen kloppen.”

Het ...schip

< 02.01

Terwijl wind en zon elkaar buiten onvermoeibaar najoegen, zat Hakon aan het einde van de grote tafel in de gezellige keuken van zijn opa en oma. Hoewel hij normaliter binnen een paar minuten onder zeil was, had hij ditmaal de slaap niet kunnen vatten. Na een paar uur vruchteloos proberen, had hij het maar opgegeven en was hij opgestaan. In een uitgestorven keuken had hij een pot koffie gezet van de heerlijk geurende mix die Joost hem had meegegeven.

Met twee handen om de beker, zat hij aan het eind van de ontbijttafel en had de gebeurtenissen van de afgelopen dagen nog eens de revue laten passeren.

De beelden van de gruwelijke ravage in Texas, de op hol geslagen runderen, de dood van VanderBeek en de hachelijke momenten die hij in het gezelschap van die doorgedraaide psychopaat had meegemaakt, zouden hem voor altijd bijblijven. Maar wat hem twee dagen geleden in Den Haag in het Vredespaleis was overkomen, kon hij met geen mogelijkheid uit zijn gedachten bannen. Dat zijn lijf onder de blauwe plekken zat en dat zijn ribben hem bij bepaalde bewegingen nogal vervelend belemmerden, was bijzaak. Wat er tijdens die buiteling van de trap was gebeurd echter, dát bleef continue in zijn hoofd rondspoken. De vrouw die hij voor een akelige val behoed had, kon hij maar niet vergeten. Het leek wel of ze hem met een of ander virus had aangestoken. Haar ogen wilden hem maar niet loslaten. Daarnaast beleefde hij steeds opnieuw dat vreemde visioen waarin zijn vader hem die raadselachtige opdracht had gegeven. Dat visioen en de vrouw aan wie hij steeds weer moest denken, hadden hem danig uit balans gebracht.

Terwijl hij voorzichtig zijn koffie dronk - hij wilde niet ook nog eens zijn tong verbranden - dook het gezicht van die vrouw opnieuw voor zijn ogen op. Direct na de tuimeling was ze uit zijn armen getrokken en hadden de professionals zich om haar bekommerd. Jammer genoeg had hij daarna, mede door de strakke planning van die dag, geen kans meer gekregen om haar te spreken. Tim had hem opgepikt en had hem, samen met Lémarc, Arda, Holger, Barbara en Russ naar Schiphol gereden, waarna ze met de heli naar Schotland waren gevlogen.

Naast het helikopterplatform van slot MacMarkland had al vervoer klaargestaan, zodat ze in een ommezien op het kasteel gearriveerd waren. Breed lachend had de Lord hen, in gezelschap van Marilyn, Onawa, Tjan en Tony, ontvangen.

Met het gemak van een heersende telg uit een oude familie had de slotheer de nieuwe GAIAS-leden welkom geheten, waarna hij formeel de vergadering geopend had.

In het kort had de Lord de operatie ‘Non quod videtur’ toegelicht en trots gezegd dat hun doel ondanks de vele onverwachte wendingen was bereikt. Ernstig had hij eraan toegevoegd dat ze er dankbaar voor moesten zijn dat ze er allemaal min of meer ongeschonden uitgekomen waren en dat GAIAS niet ten onder was gegaan. Om in de toekomst niet nogmaals voor zulke nare verrassingen te staan, waren Sandra’s mogelijkheden verder uitgebreid.

Ondanks een kortstondige uitval van sommige hardware waren alle aanpassingen succesvol geïmplementeerd.

Tevens zouden een aantal van Marilyn’s uitvindingen, die ze met behulp van haar 3dScreator gebouwd had, de effectiviteit en veiligheid van de groep verbeteren. Daarnaast had Sandra voor elk lid van GAIAS het securityprotocol verhoogd en elke mogelijke dreiging, waar ook ter wereld, zou in het vervolg in haar kansberekening worden meegenomen.

“Tot besluit nog dit”, had de Lord met pretlichtjes in zijn ogen op ernstige toon gezegd. “Sandra? Kom je er ook even bij?”

Hakon zou nooit de uitdrukking op het gezicht van de vier nieuwelingen vergeten toen Sandra meteen in de lucht kwam. “Ik ben nooit weg geweest, mijnheer. Laat ik mij eerst aan de nieuwe leden voorstellen. Ik ben Sandra. Marilyn is mijn maker en samen zijn we verantwoordelijk voor de veiligheid en het welzijn van GAIAS. Bij deze heet ik u hartelijk welkom.”

Opnieuw grijnzend bij de herinnering, schonk Hakon zich een tweede kop koffie in. Na de geslaagde introductie was hij met de hele groep doorgevlogen naar Kongsberg.

Thuis aangekomen was het meteen een drukte van vanjewelste geweest. Zijn oma had direct beslag gelegd op Lémarc en Arda, Marilyn en Onawa en Barbara en Russ, om hun de drie slaapkamers boven toe te wijzen.

Nadat hij aanvankelijk geprotesteerd had dat het helemaal niet nodig was dat hij Hakons kamer kreeg en dat hij Hakon niet naar de sofa wilde verbannen, had de Lord verder wijselijk zijn mond gehouden bij het zien van oma's koppige gezicht.

Intussen had zijn opa aan Holger, Tim, Tjan en Tony hun slaappleatsen op de tweemaster laten zien. Koffers en tassen werden naar boven en naar de *'Stormbryter'* gesjouwd, waarna iedereen zich in de keuken had verzameld. Te midden van alle heisa had zijn opa toch nog kans gezien om hem even apart te nemen.

Zijn lichtblauwe ogen hadden Hakon even indringend aangekeken voor hij gezegd had: "Ik denk wel te weten wat je met ons wilt bespreken. Je oma en ik hebben jou ook een en ander te vertellen. Ik kom je een dezer dagen ophalen."

Hij had geeneens tijd gehad om te reageren, want oma had hem een stapel beddengoed in zijn handen gedrukt. "Hakon, voor jou. Voor de sofa. Je opa en ik gaan nu naar bed, anders staan we morgen helemaal gerimpeld op."

Haar lachende gezicht hadden de honderdduizenden fijne lijntjes en plooitjes alle kanten doen opschuiven. Net als gisteren, dacht Hakon. Wat hadden zijn opa en oma genoten van de zeiltocht, de picknick op een van de verlaten naamloze eilandjes en de zwempartij in het heerlijk frisse water. De stress en vermoeidheid van de afgelopen weken waren als waterdruppels van iedereen afgeleden en de nodige grappen en grollen hadden iedereen in een goed humeur gebracht.

Hij had zijn opa en oma zelden zo onbekommerd en vrolijk meegemaakt. Hij mocht zich gelukkig prijzen dat hij ze nog had.

De kus die in zijn nek gedrukt werd, haalde hem pardoes uit zijn gedachten. Verbaasd zag hij dat het al tien over tien was. De klok die elk halfuur de tijd doorgaf, had hij niet eens gehoord.

"God morgen, Hakon. Jet overslept", zei zijn oma een tikje berouwwol.

"Jet lager frokost raskt." Arda, die vlak achter zijn oma de keuken binnenkwam, pakte oma's hand vast. "Ik versta geen woord Noors, maar kan wel raden dat u ontbijt wilt maken. Voor veertien mensen nog wel. Dat dacht ik dus niet. U gaat gezellig bij Hakon zitten."

Nog meer voeten roffelden de trap af. "Ha, jullie hebben alles meegenomen", begroette ze Marilyn en Onawa, die elk een doos op het aanrecht deponeerden.

Barbara en Russ, die even later gearmd binnen slenterden, werden gesommeerd koffie en thee te maken. Even alles vergetend, sloeg Hakon iedereen gade. Het duurde niet lang voordat ook Holger, de drie broers en de Lord zich bij het gezelschap voegden. Net als gister was de tafel in een ommezien gedekt en volgepakt met brood, koffie, thee en een verscheidenheid aan lekkers.

Terwijl hij met plezier gadesloeg hoe iedereen gretig toetastte, viel het hem op hoe ontspannen de sfeer was. De zeiltocht van gisteren hadden ze blijkbaar allemaal nodig gehad.

Zelfs Tim was behoorlijk ontdooid en had zijn driedelig pak ingewisseld voor los vallende vrijetijdskleding.

Onder het eten en kletsen werd de stemming steeds vrolijker.

Geamuseerd luisterde Hakon naar de verhalen die werden opgedist, de moppen die werden getapt en het gesprek tussen Arda en Onawa, die fanatiek zaten te debatteren over liefde op het eerste gezicht.

Naast hem was Marilyn in gesprek met Tim, waarbij ze hem gepassioneerd uitlegde waarom ze vond dat haar nieuwste uitvinding nog niet kon worden vrijgegeven. Halverwege de tafel zag hij aan Tony's gebaren dat deze Holger enkele gevechtsgrepen probeerde bij te brengen.

De enige die niet aan de gesprekken meedeed, was Tjan. Zonder zich ergens van aan te trekken, zette die zijn tanden in het zoveelste broodje. Het leek hem allemaal net zo lekker te smaken als zijn favoriete bamibal.

Glimlachend keek Hakon naar Barbara, die met Russ' arm om haar schouders geïnteresseerd zat te luisteren naar het verhaal van de Lord over de geschiedenis van slot MacMarkland. Hakon vond het geweldig hoe snel Barbara zich van haar ontvoering hersteld leek te hebben. In zijn opinie had zij nog het meest geleden.

Tevreden kauwde hij verder en liet hij zijn blik over de geanimeerde groep mensen gaan. Stuk voor stuk geweldig goede vrienden. Hij nam nog een broodje en reikte naar de boter, om zijn hand direct weer terug te trekken. De tinteling was geen verbeelding en ging alras over in die bekende irritante kriebel. Hij wreef eroverheen en besloot na het ontbijt als eerste contact op te nemen met Sandra. Haar onderzoek naar dit symptoom moest onderhand toch wel eens gevorderd zijn.

Van zijn plezierige stemming was niet veel over. Bezorgd bekeek Hakon zijn hand en hij merkte amper dat Lémarc een stoel naast hem schoof en een hand op zijn schouder legde. “Hakon. Man. Wat is er loos met jou?”

< 02.02

Ver onder zich zag Nakawe de vage contouren van Yucatán opduiken. Eindelijk! Nu zou het niet lang meer duren voor ze, eindelijk, weer voet op eigen bodem zou zetten en naar huis kon.

Ofschoon de piloot er melding van gemaakt had, kon ze goed voelen dat het vliegtuig de afdaling naar het vliegveld Manuel Crescencio Rejón had ingezet. Verlangend bleef ze naar buiten kijken.

In de donkerte onder zich zag ze tussen de wijdverspreide lichtpuntjes een bontgekleurd cluster als een berg juwelen schitteren. Mérida! Na maanden zoeken, ploeteren en zand happen, zou ze nu eindelijk Omie en Kiniawe terugzien.

Vlak voor ze incheckte, had ze Omie nog snel gebeld om haar vluchtnummer door te geven en haar verteld dat ze een geschenk zou meenemen. Waar het uit bestond, had ze er niet bij gezegd. Het moest een verrassing blijven, dat haar ontdekking Omies overtuiging klip-en-klaar zou bevestigen.

Glimlachend stelde ze zich voor hoe die twee daar beneden vol ongeduld op haar zouden staan wachten. Een elleboog die haar aanstootte, haalde Nakawe pardoes uit haar plezierige overpeinzingen. Het gemompelde excuus ging volledig langs haar heen toen ze opzij keek, naar de krant die haar buurvrouw uitgebreid zat te lezen. Als door de bliksem getroffen, staarde ze onbeweeglijk naar het gezicht dat haar vanaf de pagina aankeek.

Vreemde gevoelens schoten als korte stroomstootjes door haar hele lichaam. De nu in zwart-wit afgebeelde ogen lieten haar niet los. Ogen die in werkelijkheid blauw waren. Azuurblauw als de oceaan.

Ogen waarin je zonder nadenken een verkoelende duik zou willen nemen. De ogen van dezelfde man die haar zo ridderlijk gered had. Wat er na die buiteling precies gebeurd was, kon ze zich echter niet precies herinneren. Ze had op de vloer gelegen en hoewel men haar naar het ziekenhuis had willen brengen, had ze alle goedbedoelde bezorgdheid beleefd afgeslagen.

Ze mankeerde niets en had daar bovendien geen tijd voor. Zowel de afspraak met haar vriendin als de vlucht naar huis had ze voor geen goud willen missen. Het was dan ook een enorme teleurstelling om bij de receptie te horen dat haar vriendin zich ziekgemeld had.

Tot Miquel haar was komen afhalen, had ze rondgelopen, in de hoop de man tegen het lijf te lopen, zodat ze hem persoonlijk zou kunnen bedanken. Tevergeefs. Ze had hem nergens meer gezien. Pas op Schiphol had ze zijn gezicht in het nieuws gezien en zijn naam ontdekt. Hakon. Hakon Eriksson.

In een opwelling had ze een kaart gekocht, zijn adres achterhaald en hem een bedankje gestuurd. Daarna had ze op internet alles gelezen wat ze maar over hem had kunnen vinden.

En telkens, ook nu weer, had ze het sterke gevoel dat ze hem al haar hele leven kende. Op de een of andere manier voelde zich sterk verbonden met hem.

Heel anders en onnoemelijk veel intensiever dan met de man waar ze voorheen een relatie mee had gehad.

Het met veel geritsel verdwijnen van de krant verbrak de betovering. De oudere vrouw die naast haar zat - naar haar smaak te sterk opgemaakt en met een kapsel dat beslist een pruik moest zijn - vouwde energiek het nieuwsblad in vieren.

“Hier. Pak maar aan, dear”, zei ze vriendelijk en stak haar het opgerolde, nog warme doekje toe dat hun eerder was uitgereikt.

“Toe maar, dear. Ik heb het doekje nog niet gebruikt.”

Verbaasd keek Nakawe naar de uitgestoken hand van haar buurvrouw en sloeg het aanbod vriendelijk af. “Met het mijne heb ik mijn gezicht en handen al schoongemaakt”, besloot ze een tikje bevreed.

“Nou, dear”, antwoordde haar buurvrouw iets minder vriendelijk. “Je hebt anders nog wel een vieze vlek op je rechterhand.”

Nu begreep Nakawe waarom de vrouw haar het doekje had aangeboden. “O, dát bedoelt u. Dat is geen vuil, hoor. Die zwarte strepen heb ik al mijn hele leven. Kijkt u maar.” Ze liet al draaiend de rug en palm van haar rechterhand zien. “Die twee strepen lopen helemaal door, tot ze vlak bij mijn duim bij elkaar komen. Ik noem die platliggende ‘V’ altijd het teken van mijn vrijheid en mijn oma zegt dat het een teken van God is.” Meewarig schudde de vrouw haar hoofd.

“Jammer dat het je hand ontsiert, dear. Je hebt zulke mooie handen.”

Ze opende haar handtas, borg het doekje erin op en klikte haar gordel dicht. Enigszins verbouwereerd volgde Nakawe haar voorbeeld. Voor ze recht ging zitten, keek ze nog even achterom. Miquel zag haar en met zijn mobiel in de hand gebaarde hij dat alles oké was. Tevreden liet ze haar hoofd tegen de steun rusten en terwijl het geluid van de motoren gierend toenam, sloot ze haar ogen. Met de gezichten van Kiniawe, Omie en Hakon in haar gedachten, wachtte ze ontspannen tot ze het vliegtuig zou voelen landen.

< 02.03

Zijn ergernis dat hij was weggeroepen voor wat een onbeduidend akkefietje leek, was al gauw veranderd in stijgende verbazing. Een mysterie! In zijn eigen huis, nota bene. Tenminste, zo beschouwde hij het 'Pantheon', dat na de val van het West-Romeinse Rijk in het jaar 609 in bezit was gekomen van Paus Bonifatius IV. Onder diens leiding werd het gebouw een rooms-katholieke kerk, waar sinds de dag van vandaag tevens het hoofdkwartier van de Inquisitie gevestigd was, het genootschap dat de Kerk van begin af aan met hand en tand beschermde en verdedigde.

Eeuwenlang had de Inquisitie normaal zijn werk mogen doen, totdat corrupte, verderfelijke invloeden van buitenaf de opheffing ervan bedongen hadden.

Voor de buitenwereld mocht het dan wel zo lijken, maar de Inquisitie zou nooit en te nimmer de Rooms-Katholieke Kerk verlaten en ging, letterlijk, ondergronds. In het geheim zette de Inquisitie het belangrijkste werk ter wereld voort, misschien nog wel meer gedreven dan voordien.

Hijzelf, Esteban Bolvani, had zich sinds de eerste dag dat hij bij de Inquisitie ingezworen werd, vol overtuiging ingezet en al snel had hij naam gemaakt. Probleemloos was hij de rangen opgeklommen, tot de paus hem tot hoofd van de Inquisitie benoemd had.

Ook deze hoogste functie voerde hij met hart en ziel uit en naar zijn bescheiden mening had zijn broederschap nog nooit zo efficiënt gefunctioneerd. Van nature had hij een gezonde interesse - wat zijn lieve maar naïeve moeder ooit extreme nieuwsgierigheid genoemd had - in alles wat met de Kerk te maken had en alles wat daarop van invloed kon zijn.

De allereerste taak die hij dan ook door enkele vertrouwelingen had laten uitvoeren, betrof het onzichtbaar laten plaatsen van af luisterapparatuur. Zowel in openbare vertrekken als privé kamers, inclusief de biechthokjes. En dat was maar goed ook, dacht hij. Wat hij inmiddels allemaal gehoord had, wat mensen allemaal wel niet op hun kerfstok hadden ... het had hem oprecht geschokt en had hem de overtuiging gegeven dat God zelf hem deze hoge positie had doen toekomen, zodat hij de paus, diens Kerk en de gewone, goedwillende mensen zo goed mogelijk zou kunnen beschermen.

Ruim voor er onherstelbare schade toegebracht kon worden, kon de Inquisitie ingrijpen om alles in goede banen te leiden.

Vanzelfsprekend kon hij zich in het openbaar niet als het hoofd ervan presenteren. De buitenwacht wist niet beter dan dat hij als commissario aan het hoofd stond van de reguliere Rooms-Katholieke Veiligheidsdienst.

Doch, onder zijn bezielende leiding was de inlichtingenunit, goed verborgen in de gewelven van het Pantheon, uitgegroeid tot een afdeling van formaat. Voorzien van de modernste apparatuur en de beste hard- en software werd alle informatie continu door gemotiveerde en uiterst bekwame inquisiteurs 24 uur per dag verwerkt. Alleen ingewijden wisten dat de Inquisitie, nu met hemzelf aan het hoofd ervan, de belangrijkste macht binnen de Rooms-Katholieke Kerk was.

Daarom was hém deze functie toebedeeld, want ieder ander zou deze macht beslist misbruiken.

Zijn unit liep zo geweldig geolied, dat hij meer dan tijd genoeg had om zich aan zijn hobby te wijden: het bestuderen van eeuwenoude mythen en mysteries en deze proberen te ontrafelen. In het bijzonder de oeroude, tegenwoordig onbenutte ruimtes in de gewelven van het Pantheon zelf. De ruimte daar beneden die hem nog het meest interesseerde, was de zogenaamde pilarenzaal, een cirkelvormige ruimte die op zichzelf al voor een kathedraal kon doorgaan.

Deze rond uitgehakte zaal lag 66 meter onder de grond.

Het koepelvormige plafond werd ondersteund door 11 pilaren die de ruimte omringden. Al jaren was hij bezig met het bestuderen van het hoge plafond waarop de sterrenhemel was uitgebeeld. Ook had hij de donkere nissen tussen de pilaren onderzocht.

Hij was geen steek wijzer geworden. Niet in de ruimte zelf en ook niet in de boeken en geschriften die hij er secuur op had nagelezen.

Nergens had hij ook maar een stukje papier of flintertje perkament kunnen vinden waarin een aanwijzing stond waarvoor deze zaal gediend had.

En deze ruimte moest eens zeer belangrijk geweest zijn, want er was maar één deur die toegang verschafte en deze kon alleen maar met een sleutel van de Inquisitie zelf worden ontsloten. Ergo, de pilarenzaal werd ooit enkel door de Inquisitie gebruikt.

Wat hem nog meer intrigeerde, was de vloer. Deze was met stukjes gekleurd marmer belegd en beeldde een oude wereldkaart uit.

De gehele zaal was leeg, op één object na.

In de oceaan tussen de twee continenten Midden-Amerika en Afrika, precies in het midden, stond een volledig uit marmer gehouwen tafel op een marmeren zuil van 111 centimeter hoog. De doorsnede van het perfect ronde blad bedroeg 69 cm. Het bijzondere ervan was dat de tafel niet alleen uit één stuk bestond, maar dat ook de zuil deel uitmaakte van een rond stuk marmer met een diameter van 333 cm dat als bodemplaat diende. Tussen blad, zuil en bodemplaat had hij geen enkele naad kunnen ontdekken. De 11 cm dikke bodemplaat was voorzien van een rand van goud met een dikte van exact 1,11 cm. Het geheel had een perfectie die men vandaag de dag alleen maar machinaal zou kunnen maken. Maar waar deze voor gediend had, bleef hem een raadsel.

Gedurende zijn jarenlange onderzoek had hij maar twee feiten boven water gehaald. De datering van de schildering van de sterrenhemel op de koepel was daar een van.

Tijdens een toevallige ontmoeting met een professor uit Florida was hem de eigenbeweging van sterren uitgelegd, waardoor men op verschillende tijden hun stand terugrekenen kon.

Met de hulp van een assistent van diezelfde professor had hij te horen gekregen dat de geschilderde sterrenhemel rond 988 na Chr. aangebracht moest zijn.

Het tweede feit bestond daaruit dat volgens diezelfde assistent de aangebrachte afbeelding opmerkelijk precies was. Alsof men vanaf een scherpe foto gewerkt had, was elk detail tot op de millimeter nauwkeurig aangebracht.